

בע"א (טבריה) 2974-05-16 - חנה דר"י נ' עיריית טבריה - רשות החניה

בע"א (טבריה) 2974-05-16 - חנה דר"י נ' עיריית טבריה - רשות החניה שלום טבריה

בע"א (טבריה) 2974-05-16

חנה דר"י

מרח' נחום סנה 7/2 באר - שבע

נגד

עיריית טבריה - רשות החניה

בית משפט השלום בטבריה

[23.05.2016]

כבוד השופט יריב נבון

החלטה

לפניי בקשה לביטול דו"ח חנייה שמספרו - 20987996 (להלן: הדו"ח), אשר ניתן למבקשת ביום 14.5.2012, בגין עבירת חניה שביצעה, על פי הנתען, בתחום שיפוט של המשיבה, דבר המבסס את סמכותו המקומית של בית משפט זה.

טענות הצדדים

1. המבקשת טוענת כי מעולם לא קיבלה את הדו"ח הנ"ל ואך בחודש מרץ 2016, עת הוטל עיקול על חשבון הבנק שלה, נודע לה לראשונה אודותיו. לדבריה, הדו"ח הוסב על שמה מחברת השכרה "ליס פור יו", והיא אינה זוכרת כי קיבלה דו"ח זה או כי זה הוצמד לרכב. המבקשת ציינה כי פנתה למשיבה והסבירה כי מאחר והיא מצויה בהליכי פשט"ר אין ביכולתה לשלם את חובה ותעשה כן בסיום הליך זה, או לחילופין דרשה לשלם את סכום הקנס המקורי (100 ₪), אך נענתה בשלילה. בנוסף, לדבריה, לביתה הגיע מעקל, אשר התחזה לעובד דואר ישראל ונכנס לביתה, ללא רשות. המבקשת טוענת כי בחלוף השנים, ומאחר ולא נעשתה כל פנייה אליה בעבר, יש להתיר לה להישפט, לעכב את ההליכים שננקטו עד כה ולבטל את הדו"ח, או להורות על תשלום הסכום המקורי.
2. בתגובתה, ציינה המשיבה כי הודעות תשלום הקנס בגין הדו"ח האמור נשלחו למבקשת, לכתובתה הרשומה, בדואר רשום, כחוק, ובמועדים הקבועים בחוק, כעולה מן הנספחים המצורפים (אישורי מסירה בדבר משלוח בדואר רשום ורשימת דברי דואר רשומים שנמסרו למשלוח). לכן, יש לראות במבקשת, אשר עד כה לא שילמה את חובה, כמי שהורשעה ונגזר דינה. המשיבה סבורה כי יש לדחות בקשה זו אף לנוכח חלוף המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט, ומאחר והמבקשת לא העלתה כל טעם מוצדק לשיהוי בהגשת בקשתה. כן טוענת המשיבה, כי אין בנסיבות המקרה משום נסיבות חריגות המצדיקות קיום דיון במעמד הצדדים, ולכן יש לדחות את הבקשה על הסף ולחייב את המבקשת בהוצאות. דיון והכרעה

3. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה סבור אני כי דין הבקשה להידחות על הסף.
4. עבירות החניה שבגינן ניתן הדו"ח הינן עבירות קנס מסוג ברירת משפט שחלות עליהן הוראות סעיפים 228-230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: החסד"פ). הליך של ברירת משפט נפתח בהמצאה כדין של הודעת תשלום קנס המפרטת, בין היתר, את העבירה ואת שיעור הקנס שנקבע לה, כעולה מהוראות סעיף 228(ב) לחסד"פ. הודעה זו היא מסמך קונסטיטוטיווי ומסירתה לנאשם פותחת את ההליך הפלילי נגדו (רע"פ 7752/00 ניר נ' מדינת ישראל, (15.5.02)).
5. תקנה 41(א) לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד - 1974 (להלן: התקנות) קובעת כי בעבירות קנס של העמדת רכב במקום שהעמדתו אסורה לפי חיקוק, מותר להצמיד לרכב הודעה על מעשה העבירה. במידה ולא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה ובעל הרכב לא ביקש להישפט, על הרשות החובה להמציא הודעת תשלום קנס חדשה בהתאם להוראות תקנה 41(ב) הקובעת: "לא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה שהוצמדה לרכב ולא ביקש בעל הרכב להישפט תוך אותו מועד, תומצא לבעל הרכב הרשום ברשות הרישוי הודעת תשלום קנס חדשה". עבירת קנס הינה עבירה מסוג "ברירת משפט" שהיא עבירת "חטא" ועל כן מתיישנת היא תוך שנה מיום ביצועה. על כן, נדרשת המשיבה להמציא למבקשת את הודעת תשלום הקנס - בדואר רשום - בתוך שנה מיום ביצוע העבירה (סעיף 225א(א) לחסד"פ).
6. הרציונאל העומד בבסיס התיישנות העבירה הינו, בין היתר, הרצון לגרום לרשויות לפעול ביעילות ותוך זמן סביר, הרצון כי זיכרון העדים לאירוע יהיה טרי וכי חומר הראיות יהיה נגיש. לצד אלה עומד הצורך שלא להאריך משכם של הליכים מעבר לפרק זמן סביר. נלמד אם כן, כי על הרשות להודיע לאזרח על ביצוע עבירת חניה תוך שנה מיום ביצועה.
7. סעיף 237(א) לחסד"פ קובע כי:
237. (א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת מאלה:
- (1) במסירה לידי; ובאין למצאו במקום מגוריו או במקום עסקו - לידי בן משפחתו הגר עמו ונראה שמלאו לו שמונה עשרה שנים, ובתאגיד ובחבר בני-אדם - במסירה במשרדו הרשום או לידי אדם המורשה כדין לייצגו;
- (2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה.
- תקנה 44 א לתקנות מוסיפה על הוראה זו וקובעת חזקת מסירה. זו לשונה:

- 44"א. בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."
- דהיינו, המחוקק אינו דורש מהרשות להודיע לנאשם ישירות ואף לא לשלוח לו דואר רשום עם אישור מסירה. כל שנדרש הוא משלוח הודעה בדואר רשום, או אז עובר נטל הראיה ישירות אל כתפי הנאשם להוכיח כי לא הודע לו. 8. אם לסכם האמור עד כה, הרי שהדרישות מהרשות פשוטות. מקום בו אדם עבר עבירה ולא ניתנה לו במקום הזמנה על ידי פקח, על הרשות להודיעו על קיום העבירה בדואר רשום, תוך שנה מיום ביצוע העבירה. לא עשתה כן - התיישנה העבירה.
9. בענייננו, מבקשת המשיבה לקבוע כי בוצעה המצאה כדין של הדו"ח בדואר רשום, תוך שנה מיום ביצוע העבירה, בהסתמך על תדפיסים ואישורי מסירה בדבר משלוח דואר רשום למבקשת לכתובתה הידועה באותה עת.
10. לאחר שעיניתי בתגובת המשיבה ובמסמכים המצורפים לה, סבורני כי אכן המשיבה עמדה בנטל המוטל עליה ומתקיימת בנסיבות מקרה זה "חזקת מסירה", אף במספר הזדמנויות שונות.
11. בתאריך 15.1.2013, דהיינו חודשים ספורים לאחר ביצועה של עבירת הקנס, הוסב הדו"ח על שם המבקשת, בהסתמך על נתונים שהועברו למשיבה מטעם חברת ההשכרה, בעלת הרכב (לרבות חוזה המצורף לתגובת המשיבה, עליו חתמה המבקשת). הודעת קנס עדכנית נשלחה לכתובת המבקשת, כפי שזו נרשמה במסמכים עליהם חתמה המבקשת עת שכרה את הרכב מחברת ההשכרה. לאחר שלא התקבלה תגובת המבקשת, ערכה המשיבה בדיקה ומצאה כי כתובתה של המבקשת שונתה ולכן נשלחה בדואר הודעת תשלום קנס עדכנית לכתובת המעודכנת - רח' גדעון האוזנר 27, באר שבע. אף להודעה זו לא הגיבה המבקשת. לנוכח האמור, נשלחה לה הודעת שנייה לתשלום חוב, ביום 21.8.2013, בדואר רשום, וזאת לאחר שנערכה בדיקה נוספת בנוגע לכתובתה העדכנית של המבקשת במרשם האוכלוסין (מצורף מסמך בהקשר זה לתגובת המשיבה). משלא התקבלה כל תגובה מטעם המבקשת, נערכה על ידי המשיבה ביום 13.7.2014 בדיקת נוספת ממנה עלה כי המשיבה שינתה שוב כתובת מגוריה לרח' סנה נחום 7/2 באר שבע, כתובתה הנוכחית. ביום 29.4.2014 נשלחה דרישת תשלום שלישית לכתובת האמורה, אך אף מהודעה זו התעלמה המבקשת.
12. מן המסמכים המצורפים עולה בבירור כי המבקשת "הזדעקה" אך ורק לאחר שהוטל עיקול על חשבון הבנק שלה והגיע מעקל לביתה, אשר בניגוד לטענתה כלל לא נכנס לביתה, אלא סולק בבושת פנים על ידי בעלה תוך השמעת דברי איום מפורשים. בניגוד לטענתה, המבקשת אף לא פנתה למשיבה כדי להסדיר את חובה. הדבר נעשה לראשונה, על פי הנאמר בתגובת המשיבה, ביום 16.2.2016, כאשר בעלה פנה טלפונית למשרדי המשיבה. אף לאחר שהובהר כי עליהם לשלם את חובם, בחרה המשיבה שלא לעשות דבר. כלל טענות המשיבה, כמפורט בתגובתה, מגובות היטב במסמכים ואישורי מסירה כדין.
13. בקשת המבקשת נולדה אך ורק בעקבות הליכי הגבייה שננקטו כנגדה, ודומה כי אם לא היו ננקטים הליכים כאמור, הייתה המבקשת ממשיכה להתעלם מדרישת התשלום לחלוטין. מנוסח הבקשה עולה כי אף המבקשת מסייגת את בקשתה ועותרת, לחילופין, לתשלום סכום הקנס המקורי. בכך, ניתן אף לראות הודאה בדבר ביצועה של העבירה ואף בדבר חובה הכספי למשיבה.
14. סבורני כי עסקינן בבקשה קנטרנית אשר נועדה אך ורק להתחמק מתשלום חוב, ותו לא. לא מצאתי כל הצדקה להתיר למבקשת להישפט ולקיים דיון במעמד שני הצדדים. אין מקום לקבל אף את בקשתה החלופית של המבקשת לתשלום הקנס המקורי, וזאת לבל ייצא חוטא נשכר. לכן, סבורני כי יש צדק אף בדרישת המשיבה לחייב את המבקשת בהוצאות בגין בקשה זו.
- סוף דבר
15. לאור האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה.
- אני מחייב את המבקשת בהוצאות בקשה זו בסך 800 ₪, אשר יופקדו בקופת בית המשפט תוך 30 יום מהיום. במידה והכספים לא יופקדו עד למועד האמור, הם יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק.
- המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.
- זכות ערעור כחוק.
- ניתנה היום, ט"ו אייר תשע"ו, 23 מאי 2016, בהעדר הצדדים.